

X.

ПРОДЪЛЖЕНІЕ.

Въ таквози положеніе са намѣрвахъ работитѣ, когато герцогътъ, който като работяше въ кабинета си, видѣ да иде графинята д'Алтамира, която оставихмы на прага на вратата и на която бързамы да са повърнемъ.

« Ты ли си, графине, рече герцогътъ весело, и толкози рано!

— Тръгвамъ на пжтъ . . . . домашны дѣла . . . . принудена съмъ . . . Ще ти раскажѣ.

— Отивашъ и ма оставяшъ самичакъ въ Валядолидъ, дѣто душата ми са стяга до смъртъ!

— Че защо доде?

— Първо за тебе, графине; освѣнъ туй, какъ да останѣ въ Мадритъ, когато дворътъ са намѣрва тукъ? ще са покажаше че не съмъ потребенъ за нищо.

— Не ти ли заповѣдахъ да додешъ?

— Никакъ.

— Но обнародова го придворныйтъ вѣстникъ.

— По моя заповѣдъ.

— Превѣсно! познавамъ ума ти, остроуміето ти!

— Че защо да доде Дворътъ въ Валядолидъ! каква идея, и защо?

— Не го ли знаешъ?

— Не, никакъ!..... Мигарь ми обаждатъ сега нѣщо!

— Боѣтъ ти са.

— Виждамъ го и азъ . . . . . но търпѣніе! И ты, графине, го знаешъ? . . . . .

— Да, научихъ го отъ самата царица, или повече отъ нерасположеніето ѣ; защото царицата не говори вече нищо.

— Дворътъ ни е нѣмъ!

— И неприятенъ! . . . . . когато не присѣтствувате вий въ него. Само ты съ остроуміето си докарвашъ развлеченіе на царя.

— Горкыйтъ ни царь, той е толкози слабъ!

— Трѣба да слѣзва человекъ до него, пѣщо което